

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. — "Έτος Β' Αριθ. 77

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν Διευθύνειν

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΤΕΡΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 15 — Ἐξωτ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 20. — » 10

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὄρισμένον
ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

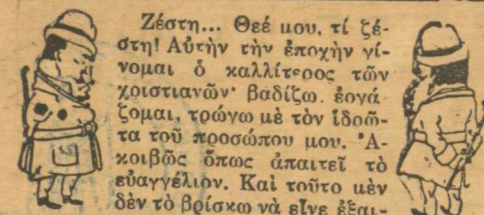
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

= Η ΖΩΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΕΟΧΗΝ =

ΛΟΗΝΑ ΓΚΗ ΖΩΗ Η ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

Ζέστη... Θεέ μου, τί ζέση! Αδύτην την εποχήν γίνονται οι καλλίτεροι των χριστιανών βαδίζω. Ενοχάζομαι, τρώω με τον ιδρώτα του προσώπου μου. Ακουβίς όπως απαιτεί το εταγγέλιον. Και τούτο μὲν δὲν τὸ βόσκειν νὰ εἶνε ἐξαιρετικά ευχάριστον. Τὸ δυσχερότερον ὅμως εἶνε διὰ τὸν πλείστα ὅσα χρήματα διὰ τὴν ἐπιχειρήσασθαι ἀνάγκη.

Εἰς ἐπίφορον τῆς γνώμης μου περὶ τῆς αἰσθηματικῆς τρυφερότητος μετὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φέρωνται οἱ ἄνδρες πρὸς τὰς γυναίκας, μεταφέρω ἐδῶ μίαν συναφῆ περιεκτικὴν ἀβροῦ Γαλάτου συγγραφέως, τοῦ Γκαστόν Ντεῦ.

Μία ἀπὸ τὰς πνευματωδέστερας νῶταί — γυναίκα τῆς Γαλλίας, ἡ Νινὼν ντὲ Λανγκλό εἶπε κάποτε: «Δὲν κατακτοῦν μίαν γυναίκα μὲ ἀγορεύσεις, μὲ παρακαλήσεις τὴν κατακτοῦν ἄλλως».

Ναί, ἀλλ' ἀπὸ ἄπαξ τὴν κατακτήσουν, πρόκειται καὶ γὰρ τὴν διατηρήσει. Ἐπιμὴν πεπεισμένοι εἶναι αἱ γυναίκες εἶνε προικισμένοι μὲ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρας αἰσθηματικότητας.

Ἡ καρδιά τὸν ὁμιλεῖ ἰσχυρότερον τὸν αἰσθησέντων. Καὶ ἀκόμη καὶ δι' ἐκεῖνας τὰς ὁποίας ἡ φύσις ἐπροίκισε μ' αἰσθησιακὸν ὄρακτά ἀπαιτητικὸν, εἶνε φρόνιμον νὰ τὰς βεβαιώσωμεν διὰ ἐκεῖνον πού ἐκτιμῶμεν περισσότερο εἶνε ὁ πλοῦτος τῆς αἰσθηματικότητος τῶν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ γυναίκες τὸν εὐκόλῳ ἦθῳν κολλοῦνται ἀπερίσπαστον ὅταν δίδωμεν εἰς αὐτὰς τὴν ἐντύπωσιν διὰ τὰς ἐκλαμβάνομεν ὡς ἀθάνατον. Ὁ κρίνος εἶνε πάντοτε ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀγνότητά του καὶ εὐδοκίμει καὶ εἰς τὰς πλέον ἀπεξηραμένας καὶ αὐξημένας καρδίας. Ἡ γλυκεία αἰσθηματικότης τὸν ταπεινότερον μετὰ τὴν πωλητριῶν τῆς ἡδονῆς ἀποτελεῖ πειστικὴν ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ. Ὅλαι αἱ γυναῖκες: ἔχουν μεγάλην δόσιν ἀφελείας καὶ ἰδοὺ τὴν χορδή τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ζευρῶμεν νὰ δοῦμεν.

Διὰ τὸν ἄνδρα ὁ ἔρωσ εἶνε πρὸ πάντων φυσικὴ ἀνάγκη, ὅπως ἡ πείνα καὶ ὁ ὕπνος. Διὰ τὴν γυναίκα εἶνε ἄλλο ὑπαγόρευσις τῆς καρδίας. Ἡ καρδία δὲν ἀσθενεῖ καὶ δὲν ἐλαστική καὶ ἂν εἶναι διπλὴ τρυφερότητα, μελιχρότητα, ἀφροσύνη. Ἄλλ' ἡ σάρκα μας, τὴν ὁποίαν κεντὰ ἓνα σκληρὸν ἐνστικτὸν, ἀπαιτεῖ ἀδυσωπότητος τὴν τροφήν τῆς, τὴν τροφήν τὸν φιλημάτων.

Ἡ μέθοδος, τῆς Νινὼν ντὲ Λανγκλό ἐπιτυγχάνει συνά, δὲν εἶνε διὰς ἀλάθητος. Αἱ γυναίκες ὑποκίπτουν καλλίτερον εἰς τὴν μουσικὴν τὸν λόγον, εἰς τοὺς ψευδεῖς ἔρωτους, εἰς ὅλας τὰς δεικτικὰς φηλασίας τὰς ὁποίας ψιθυρίζουν ἐμπιστευτικὰ εἰς τὸ αὐτὸ τὸν οἶον ἔρασταί, παρὰ εἰς τὴν ἐπιτροχὴν τῆς θωπέως. Καὶ τίποτε δὲν εἶνε κομικότερον ἀπὸ τοὺς ἔραστὰς οἱ ὁποῖοι φαντάζονται διὰ τὴν διατηρήσασθαι μίαν ἐρωμένην διὰ τῆς δυνάμεως τῶν χειρῶν τῶν ὁρίων, τὸν ὁποῖον ἡ μανιατικὴ δὲν μετεβλήθη ἀπ' οὗτο ὁ πλανήτης μας κινεῖται, καὶ αἱ ὁποῖα ἔχουν θετικὴν ἀξίαν μόνον ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ περιβάλλοντος.

Νομίζω, διὰ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ προσθέσω διὰ ὁ λεπτὸς Γάλλος συγγραφεὺς ὁμιλεῖ περὶ ἄνδρων καὶ γυναικῶν πολιτισμένων, καὶ οὐ βεβαίως εἰς ἡμίγυριον κατὰστασιν εὐρισκομένην. ὅπως, ἀτυχῶς, συμβαίνει ἀκόμη ἐδῶ εἰς τὸν τόπον μας ἐνίοτε. ROMEO

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

Αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτος καλοκαιρινὴ βροχούλα εἶνε ἐκνευρωτικὴ. Ἴδιως πειράζει ἐξαιρετικὰ τὰ νεύρα τῆς Μαντῶς. Ὅχιότε πού ἦθελεν ἀκάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν, ἡ ὁποία δὲν παύει ἀναβολῆν, καὶ τῶρα πῶς τὸ βῆθ! Νὰ καταστρέψῃ μὲ τὴν βροχὴ τὸ καινούργιον φόρεμα;

- Μὰ δὲν πιστεύω νὰ ἐξακολουθήσῃ πολὺ, γυναικατεῖ οὐ Κύριος. Σὲ λίγο θὰ ξαστερῶσῃ.
- Κι' ἂν δὲν παύσῃ;
- Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ πάρε τὸ ἀδιάρροχον.
- Ἀστυεῖσαι; ἀπαντὰ ἡ Μαντῶ ἐκπεπληγμένη.
- Νὰ φορέσω ἓνα παλῆ ἀδιάρροχον πού τὸ ἔχω τρεῖς χρόνια τώρα!
- Τότε πάρε τὴν ὀμπρέλλα σου.
- Αὐτὴ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ μουσικέσω.
- Ἐν τοιαυτῇ περιπτώσει βάλε τὸ μαντῶ σου.
- Ὁρισμένως ἐρελλιάθηκες! Ἐνα μαντῶ ἀπὸ ταφῆ μὲ τὴ βροχὴ!

ΣΦΑΙΡΑ Τὸ χρονοῖον τῆς καρδίας ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Εἰς ἐπίφορον τῆς γνώμης μου περὶ τῆς αἰσθηματικῆς τρυφερότητος μετὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φέρωνται οἱ ἄνδρες πρὸς τὰς γυναίκας, μεταφέρω ἐδῶ μίαν συναφῆ περιεκτικὴν ἀβροῦ Γαλάτου συγγραφέως, τοῦ Γκαστόν Ντεῦ.

Μία ἀπὸ τὰς πνευματωδέστερας νῶταί — γυναίκα τῆς Γαλλίας, ἡ Νινὼν ντὲ Λανγκλό εἶπε κάποτε: «Δὲν κατακτοῦν μίαν γυναίκα μὲ ἀγορεύσεις, μὲ παρακαλήσεις τὴν κατακτοῦν ἄλλως».

Ναί, ἀλλ' ἀπὸ ἄπαξ τὴν κατακτήσουν, πρόκειται καὶ γὰρ τὴν διατηρήσει. Ἐπιμὴν πεπεισμένοι εἶναι αἱ γυναίκες εἶνε προικισμένοι μὲ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρας αἰσθηματικότητας.

Ἡ καρδιά τὸν ὁμιλεῖ ἰσχυρότερον τὸν αἰσθησέντων. Καὶ ἀκόμη καὶ δι' ἐκεῖνας τὰς ὁποίας ἡ φύσις ἐπροίκισε μ' αἰσθησιακὸν ὄρακτά ἀπαιτητικὸν, εἶνε φρόνιμον νὰ τὰς βεβαιώσωμεν διὰ ἐκεῖνον πού ἐκτιμῶμεν περισσότερο εἶνε ὁ πλοῦτος τῆς αἰσθηματικότητος τῶν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ γυναίκες τὸν εὐκόλῳ ἦθῳν κολλοῦνται ἀπερίσπαστον ὅταν δίδωμεν εἰς αὐτὰς τὴν ἐντύπωσιν διὰ τὰς ἐκλαμβάνομεν ὡς ἀθάνατον. Ὁ κρίνος εἶνε πάντοτε ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀγνότητά του καὶ εὐδοκίμει καὶ εἰς τὰς πλέον ἀπεξηραμένας καὶ αὐξημένας καρδίας. Ἡ γλυκεία αἰσθηματικότης τὸν ταπεινότερον μετὰ τὴν πωλητριῶν τῆς ἡδονῆς ἀποτελεῖ πειστικὴν ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ. Ὅλαι αἱ γυναῖκες: ἔχουν μεγάλην δόσιν ἀφελείας καὶ ἰδοὺ τὴν χορδή τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ζευρῶμεν νὰ δοῦμεν.

Διὰ τὸν ἄνδρα ὁ ἔρωσ εἶνε πρὸ πάντων φυσικὴ ἀνάγκη, ὅπως ἡ πείνα καὶ ὁ ὕπνος. Διὰ τὴν γυναίκα εἶνε ἄλλο ὑπαγόρευσις τῆς καρδίας. Ἡ καρδία δὲν ἀσθενεῖ καὶ δὲν ἐλαστική καὶ ἂν εἶναι διπλὴ τρυφερότητα, μελιχρότητα, ἀφροσύνη. Ἄλλ' ἡ σάρκα μας, τὴν ὁποίαν κεντὰ ἓνα σκληρὸν ἐνστικτὸν, ἀπαιτεῖ ἀδυσωπότητος τὴν τροφήν τῆς, τὴν τροφήν τὸν φιλημάτων.

Ἡ μέθοδος, τῆς Νινὼν ντὲ Λανγκλό ἐπιτυγχάνει συνά, δὲν εἶνε διὰς ἀλάθητος. Αἱ γυναίκες ὑποκίπτουν καλλίτερον εἰς τὴν μουσικὴν τὸν λόγον, εἰς τοὺς ψευδεῖς ἔρωτους, εἰς ὅλας τὰς δεικτικὰς φηλασίας τὰς ὁποίας ψιθυρίζουν ἐμπιστευτικὰ εἰς τὸ αὐτὸ τὸν οἶον ἔρασταί, παρὰ εἰς τὴν ἐπιτροχὴν τῆς θωπέως. Καὶ τίποτε δὲν εἶνε κομικότερον ἀπὸ τοὺς ἔραστὰς οἱ ὁποῖοι φαντάζονται διὰ τὴν διατηρήσασθαι μίαν ἐρωμένην διὰ τῆς δυνάμεως τῶν χειρῶν τῶν ὁρίων, τὸν ὁποῖον ἡ μανιατικὴ δὲν μετεβλήθη ἀπ' οὗτο ὁ πλανήτης μας κινεῖται, καὶ αἱ ὁποῖα ἔχουν θετικὴν ἀξίαν μόνον ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ περιβάλλοντος.

Νομίζω, διὰ δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ προσθέσω διὰ ὁ λεπτὸς Γάλλος συγγραφεὺς ὁμιλεῖ περὶ ἄνδρων καὶ γυναικῶν πολιτισμένων, καὶ οὐ βεβαίως εἰς ἡμίγυριον κατὰστασιν εὐρισκομένην. ὅπως, ἀτυχῶς, συμβαίνει ἀκόμη ἐδῶ εἰς τὸν τόπον μας ἐνίοτε. ROMEO

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

Αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτος καλοκαιρινὴ βροχούλα εἶνε ἐκνευρωτικὴ. Ἴδιως πειράζει ἐξαιρετικὰ τὰ νεύρα τῆς Μαντῶς. Ὅχιότε πού ἦθελεν ἀκάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν, ἡ ὁποία δὲν παύει ἀναβολῆν, καὶ τῶρα πῶς τὸ βῆθ! Νὰ καταστρέψῃ μὲ τὴν βροχὴ τὸ καινούργιον φόρεμα;

- Μὰ δὲν πιστεύω νὰ ἐξακολουθήσῃ πολὺ, γυναικατεῖ οὐ Κύριος. Σὲ λίγο θὰ ξαστερῶσῃ.
- Κι' ἂν δὲν παύσῃ;
- Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ πάρε τὸ ἀδιάρροχον.
- Ἀστυεῖσαι; ἀπαντὰ ἡ Μαντῶ ἐκπεπληγμένη.
- Νὰ φορέσω ἓνα παλῆ ἀδιάρροχον πού τὸ ἔχω τρεῖς χρόνια τώρα!
- Τότε πάρε τὴν ὀμπρέλλα σου.
- Αὐτὴ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ μουσικέσω.
- Ἐν τοιαυτῇ περιπτώσει βάλε τὸ μαντῶ σου.
- Ὁρισμένως ἐρελλιάθηκες! Ἐνα μαντῶ ἀπὸ ταφῆ μὲ τὴ βροχὴ!

ΣΚΑΝΑΛΙΑΡΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΠΕΛΑΤΕΙΑΣ

Ὁ κ. Ψαλλίδας, ῥάπτης γυναικείων φορεμάτων, εἶνε ὁ ῥάπτης πού προτιμοῦν ὄλες ἡ γυναίκες τῆς καλῆς κοινωνίας. Καὶ ἀφορμὴ ὁ ἐπὶ τῆς πρόβας τὸν τουαλετῶν ὑπάλληλος. Ἐλέγετο Χαρίλαος καὶ ἦταν ὁ ἀγαπημένος ὄλων τῶν κυριῶν. Θέλετε μὲ τὸ γούστο του, θέλετε μὲ τὸ ντύσμά του, θέλετε μὲ τὸ περπατήμα του; Τὸ γεγόνος εἶνε διὰ εἰς κυριολογικῶς μαγεύσει τὴν χαριτωμένην πελατείαν τοῦ κ. Ψαλλίδα. ἡ ὁποία ἦξεν καθήμενός.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ὁ Χαρίλαος εἶχε ἕναν τρόπο ἐντελῶς ἰδιαίτερον νὰ μιλή στῆς κυρίες καὶ γὰρ τῆς ἐγγύης. Θέλετε μὲ τὸ γούστο του, θέλετε μὲ τὸ ντύσμά του, θέλετε μὲ τὸ περπατήμα του; Τὸ γεγόνος εἶνε διὰ εἰς κυριολογικῶς μαγεύσει τὴν χαριτωμένην πελατείαν τοῦ κ. Ψαλλίδα. ἡ ὁποία ἦξεν καθήμενός.

Μὰ ἡ-αν καὶ ἕνας κορτάκιος ὁ Χαρίλαος! Διαρκῶς ἐρωτησθέντος μὲ ὄλες τῆς κυρίας εἰς τῆς ὁποίας ἔκει εὐρεθῆναι! Καὶ ἀνεστάναις πωριφλεῶς ὅταν ἐφθασε εἰς ὠρισμένα σημεῖα τοῦ σώματός του...

Τὶ τρέχει; ἔλεγε ἡ πελάτις, δὲν πάει καλὰ τὸ κορτάκι; — Κάθε ἄλλο, πάει πολὺ καλὰ... ἀπαντοῖσεν αὐτὸς καὶ ἡ πρόβα ἐξολοθύνει χωρὶς ὁ Χαρίλαος νὰ χάνῃ τὴν ὄρα του, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ὑπερβαίῃ τὰ ὅρια, γιατί εἶχε σπουδαίει καλὰ τῆς γυναικῆς. Εἶνε ἰκανὸς νὰ προσφέρῃ ἀρκετὰ, θυμῶνος ὄμως ἀπὸ τὰς πολὺ τοιμηρὰς ἐπιθέσεις. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν καὶ ὀλιγον φιλόσοφος, εἶχε ὀρασιεῖς νὰ ἀρ-εῖται καὶ ὁ, τὴν ἀκόμη τοῦ προσέφεραν. Ὁ κ. Ψαλλίδας ὅμως δὲν τὰ ἐβλεπεν όλα αὐτὰ μὲ πολὺ καλὸ μάτι, γιατί ἐσυλλογίζετο καὶ ἔλεγε στὴν γυναίκα του: «Ὅλα καλὰ μὰ ἂν ριχθῆ ὁ καμιά κινδία, θὰ χάσωμε ὄλη μὲς τὴν πελατεία...»

Καὶ ἓνα πρὸς εἶπε στὸν Χαρίλαο: «Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήσιμος ἀπὸ τὴν ἐργασία σου, ἀλλὰ γὰρ λόγους λεπτοῦς καὶ ἰδιαίτερας φύσεως, θὰ ἀναγκασθῶμε μὲ λίπην μου νὰ παύσωμε τὴν συνεργασίαν μου. Διότι, πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ; θέλω νὰ ἔχουν πλήρη ἐμπιστοσύνη ἡ κυρία στὸ ἐργοστάσιό μου... καὶ σὲς ἔχετε πολλὰ θέλητρα... μὲ καταλαβαίνετε τί θέλω νὰ πῶ...»

Τὸ ἴδιο βράδι ὁ Χαρίλαος ἀντικατεστῆθη, ἀλλὰ ἡ πελάτις δὲν ἐνοουσαν νὰ δεχθῶν κανένα ἄλλο ὑπάλληλον γὰρ τὴν πρόβα. Ὁ κ. Ψαλλίδας ἐβλεπεν διὰ κινδυνεῖται νὰ χῆσῃ τὴν πελατεία του καὶ ἦταν στενοχωρημένος.

Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ κρατήσωμε τὴν πελατεία μας, ἔλεγε τὸν σύζυγόν του. — Τὸ πρῶμα εἶνε εὐκόλοτα, ἀπαντοῖσεν αὐτὴ. Ξαναφέρῃ τὸν Χαρίλαο.

Μὰ ἀντίσῃ ἐρωμένη καμιά πελάτις; — Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτὴν. — Ναὶ ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνεις διὰ ὅστερα ἡ ἄλλες θὰ ζηλέωσιν πού ἐδιάλεξε αὐτὴ τὴ μία καὶ δὲν θὰ ἐνανεῖθον;

Ἐγὼ εἶπε δίκην. — Βέβαια... πρέπει ἡ νὰ τίς πιάσῃ ὄλες ἐρωμένες ὁ Χαρίλαος, ἡ νὰ μὴν πιάσῃ καμιά... — Διὰβόλε! δὲν μορεῖ νὰ τίς πιάσῃ ὄλες ἐρωμένες.

Νὰ μὴν ἴσῃσιν λοιπὸν καμιά. — Καὶ πῶς θὰ τὸ καταφέρωμε αὐτό; — Μοῦ ἦλθε μίαν ἐμπνεύσι! Ὁ ξαναπαράσωμε τὸν Χαρίλαο, ἀλλὰ νὰ τοῦ θέσωμε ἕναν ὄρον. Νὰ πιάσῃ μὴ ἐρωμένη τὴν ὁποία νὰ μὴ διαλέξῃ, βέβαια, ἀπὸ τὴν πελατεία μας... — Ὁρατὶ! Ὁρατὶστί!

Τὸ αἰ-ο πρὸς ὁ κ. Ψαλλίδας ἐκαλοῦσε τὸν Χαρίλαο καὶ τοῦ ἔλεγε: — Φίλε μου, καὶ σὲς πλῆττετε καὶ τὸ κατὰστῆμά μου ἔχει ἀνάγκη ὅσο σ' εἶς. λοιπὸν ἂς συνεργασθῶμεν καὶ πάλιν. — Ἐνχαριστῶς, κύριε...

Σαυθῆτε ὄμως, θὰ σὰς θέσω καὶ ἕναν ὄρον. Ἐντὸς 21 ὥρων θὰ ἔχετε βρῆ μίαν ἐρωμένην ἕνα, μελαχροινὴ, κόκκινη, ὁ, τὴν θέλετε, φθ-ίνει νὰ μὴν εἶνε πελάτις μας. — Μὰ ζευρῆτε...

Δὲν ἀκούω καμιά δικαιολογία. Ἐνοῶ νὰ μὴν εἰσθε ἐπικινδύνου, καὶ γὰρ νὰ παύσετε νὰ εἰσθε ἐπικινδύνου, πρέπει νὰ βρῆτε μίαν φιλενάδα. Ἐλάτε δαί! τὸ διατάξτε! Δὲν εἶνε δύσκολο. Ἐγὼ εἰς τὴν ἡλικίαν σας... Ὁ Χαρίλαος ἐκοκίνησε: — Μὰ ζευρῆτε, εἶπε, μοῦ ἀρέει νὰ εἶμαι ἐρωτησθέντος, ἀλλὰ ὁχι καὶ ἐρωμένος... Εἶμαι δελεῶς... τὴν τελευταία στιγμή ὀπισθοχωρῶ πάντα, τὸν ζευρῶ τὸν ἑαυτό μου...

Βιάστε, λιγάνι τὸν ἑαυτό σας, ἐτάλλιστε γὰρ παρατήρησῃ τὸ σύζυγόν σου κ. Ψαλλίδα, καὶ θὰ ἴδῃτε διὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο ὅσο τὸ φαντάζεσθε. — Νομίζετε, κυρία;... Ἄλλ' ὁ Χαρίλαος ἐπέσθη τὸ ἴδιο βράδι, διότι ἡ κ. Ψαλλίδα, διὰ νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξῃ, καὶ διὰ νὰ συγχατήσῃ τὴν πελατείαν τοῦ ἄνδρός τῆς, τὸν ἔκαμε ἐρωμένην τῆς. Καλὴ γυναίκα!... Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΣΦΑΙΡΑ 18 ΞΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ 18 ΖΑΚΕΛΙΝΑ

T. TRILBY Μετάφρασις Δίδος ALEX

«Ὁχι, ἀπάντησε ὁ νέος διὰ μιάς σκυθρωπῆς. — Γιατί; — Γιατί δὲν θὰ ἐπανερθεύομαι ποτὲ παρὰ μίαν γυναίκα μὰ τὴν ἀγαπούσα τρελλά... — Πολὺ σοστά! ἐβεβαίωσεν ἡ Λινέττα. — Ναί, μὰ τότε κάθε φορὰ πού θὰ ἐφύγα θὰ ἦταν γιὰ μὲ μαρτύριο! θάνατος! Ύστερα μίαν γυναίκα πού μνεῖ μόνη τὴν τόσο συχνά, σπανίως μνεῖ πιστὴ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς... — Ὅχι πῶς μιλήτε ἐτοί! — Ναί, πιστέψτε με. Σεῖς εἰσθε ἄλλοις 22 ἐτῶν καὶ δὲν ἐγνωρίζετε παρὰ δύο καρδιὰς, τὴν δική σας καὶ τοῦ Ζάκ πού εἶνε καὶ ἡ δὴ μὲν μοναδικῆς.

— Ἐλέει δὲν εἶνε καὶ ἡ δική σας; — Δὲν τολμῶ νὰ τὸ διαβεβαίωσω. — Γιατί; Μήπως εἰσθε κανένας ἄστατος καὶ μοιάζετε μὲ τῆς πεταλοῦδες ἐκείνης πού πετοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα ἄνθος εἰς τὸ ἄλλο καὶ δὲν σταματοῦν ποθεν; — Ὁχι, οὐτε αὐτό. — Τότε λοιπὸν, ἂν δὲν εἶμαι ἀδιάρρητη, ἐξηγήσατέ μου τὸ μυστήριον τῆς μοναδικῆς αὐτῆς καρδιάς! — Δὲν ὑπαρχει κανένα μυστήριον καὶ ἡ καρδιά αὐτὴ δὲν κρυπτεῖ τίποτε τὸ μοναδικόν, ἀλλ' ἀπλοῦστα δὲν ἀγαπᾷ ἀκόμη. Πολλοὶς ἐγώμους εἶνε εὐχρηστικὴ αὐτὴ στιγμή, ἀλλ' ἀνεγνώρισε πάντοτε διὰ εἶχε ἀπατηθῆ. Ναί, ἀπατηθῆκε τόσες φορὰς ἡ φτωχὴ αὐτὴ καρδιά, ὅστε οὐτε καν ἐπιχειρεῖ πειὰ νὰ ἀγαπήσῃ. Ἄλλο εἶν' ὄλο.

Γελαστὴ τότε ἡ Λινέττα τὸν ἠρώτησε: — Ἀληθινα λοιπὸν καμιά γυναίκα ὄμως ξανθιά, οὐτε μελαχροινὴ δὲν ἐξέστησεν τὴν κοίμησιν αὐτὴ καρδιά; — Καμιά! ἀπάντησεν αὐτὸς γελοῦς. — Τὶ κοίμησι! Κι' ὄμως ἐκεῖ στήν Ἰαπωνία πού ἐπῆγε τόσες φορὰς, μοροῦσαι εἰς ἐρωτευθῆτα καμιά ἀπὸ τῆς εὐμορφῆς ἐκείνης γυναίκης, τῆς τόσο περιεργῆς πού μοιάζουσε μὲ κοκκίνας. — Δὲν ἔχω, οὐστὲ κανένα ὄρατο εἰδύλλιον νὰ σὰς διηγηθῶ καὶ λυποῦμαι γιατί... θὰ χάσετε κάθε ἴδωσ πού ἔχετε τόσα γὰ μένα. — Κάθε ἄλλο! — Τόσο τὸ καλλίτερο ἰδύπτον, γιατί τότε θὰ λάβω τὸ θάρρος γὰ μείνω ὄλημας ἡμέρας μαζὺ σας καὶ θὰ μοῦ εἶνε πολὺ εὐχάριστο νὰ ζῆωμ ὅτι δὲν σὰς εἶμαι μαροτες.

Ἐνα κοροῦδεντικο γέλιο τῆς Λινέττας ὑπεδέχθη τὰ λόγια τοῦ νεαροῦ ναυτικοῦ. — Αἱ κόμης ἀνυποπολοίαρχε, ψαρεῦτε κομπλιμέντα, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀρκῆσετε κανένα ἀπὸ τὸ στόμα μου... Τώρα θὰ καθήσετε ἐδῶ μόνος πρὸ ἐνός μοις λεπτοῦ ἐκθετοῦ, γιατί ἐγὼ θὰ πεταχθῶ μὰ ὄσφιμα νὰ ἴδω τὴν καμιά ὁ Ζάκ πού ἐμνεῖ ἀρκετὴ ὄρα μόνος του. Σὲ λιγάνι!

Βιαστικὰ νὰ συναντήσῃ τὸν σύζυγόν τῆς ἡ Λινέττα ἐξηφανίσθη ἑρέχουσα. Ὁ Γκαί, μόνος μόνος, ἐπῆρε μηχανικῶς μίαν ἐφημερίδα μὲ τὴν προθεσίαν νὰ διαβάσῃ, ἀλλὰ τὰ γραμμάτια ἐχόρευαν, ὁ νους τοῦ ἡτο προσκολλημένος ἄλλοι καὶ ἡναγκασθῆ νὰ τὴν ἀφήσῃ. Ἀπέθεσε τὴν ἐφημερίδα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκῆταξε τὴν πολυθρόνα ἐπὶ τῆς ὁποίας πρὸ ἐνός μοις λεπτοῦ ἐκθετοῦ, καὶ τὰ κομψὰ μαξιλαράκια διεστῆθη ἀκομὴ τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σώματός τῆς. Ἐνα ῥοδιον τριανταφυλλοῦ πού ἐσκόλιζε τὸ στήθος τῆς ἦτο πεσμένο κατὰ γῆ; καὶ ὁ Γκαί ἐσοκπε μὲ εὐλαβείαν, τὸ ἐστρωμα καὶ ἀνέπνευσε βαθεῖα τὸ γλυκὸ τὸ ἄρωμα. Ἐὶ ἡσυχίῃ, τὶ ἐξαιρετικὰ ὄμορφη πού ἦτο ἡ στιγμή ἐκείνη! Ὅλα τὸ ἐφαίνοντο ὄρατα, ὁ ὄρατος καθάριος, ὁ ἥλιος λαμπρὸς εἰς τὸ στήθος, ἡ ἀτμοσφαιρα μωρῆσιν καὶ ὁ παλαιὸς ὀικονομακοῦς πύργος καὶ αὐτὸς ἀκομὴ τὸ ἐφαίνετο γραφικότερος, εὐθύμους, ἀνακαυνομῶνος!

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ Γκαί ἐσυλλογίζετο τὰ λόγια τῆς γυναικαδέλφης του. Ναί πραγματὶ ἕνας γαμος δὲν ἦτο ἄσχημη ἰδέα. Ὁ αὐτὸς ἐπῆρε ἐπὶ τῆς πολυθρόνης πού ἦτο ἐπὶ τῆς ἀσκήτης ἰδέας. Ὁ αὐτὸς ἐπῆρε ἐπὶ τῆς πολυθρόνης πού ἦτο ἐπὶ τῆς ἀσκήτης ἰδέας. Ὁ αὐτὸς ἐπῆρε ἐπὶ τῆς πολυθρόνης πού ἦτο ἐπὶ τῆς ἀσκήτης ἰδέας.

Ναί, τὸ τρελλὸν ψυλακί πού ὅταν τὸ πρωτογνώρισε ἦτο ἓνα πλασματικὸν ἐγνοῦασιο, νὰ πού ἦτο τώρα μίαν γυναικούλα ἀφωοιωμένη εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, μὲ καρδία μεγάλη, μ' αἰσθηματικὸν πού σπανίως συναντιῶνται! Καὶ ἰδοῦ ὅτι ὁ ὄρατος ἀεωματικὸς ὁ πλήθος ἐπιπῶν, ἐξήλθε τὸν ἀδελφόν του, τὸν οὐστὲ αὐτὸν τυφλόν! Ὅχι! ἂν ἀγαπήθῃ κανεὶς ἀπὸ μίαν γυναίκα ὡς τὴν Λινέττα, τί λαμπρὸν ὄνειρο! τί ἐπίγειος παράδεισος ἕνας τέτοιος ἔρωσ, πού χωρὶς αὐτὸν ἡ ζωὴ ἦτο κολάσι!

Ἐσφαιρα ἡ γεμιστὴ φωνὴ τῆς Λινέττας ἔκαμε τὸν Γκαί ν' ἀνατιναχθῆ: — Καὶ πολὺ σοφῶρον σὰς βλέπω... τί σκέπτεσθε; Ἐστράφη πρὸς τὸ ὄρατος καὶ εἶπε τὸ νεαρόν ζεῦγος πού ἐπλησίαζεν ἀγκαλιασμένον.

Σταματοῦμαι, ἀπάντησε λιγάνι ταραγμένους, τὰς καλὰς σας συμβουλὰς καὶ μοῦ φαίνεται πως θὰ τὰς βαλο εἰς πράξιν. — Δηλαδῆ; ἠρωτησὸν ὁ Ζάκ. — Διηλοῦ ἀπερασιασὶα νὰ ὑπανδρευθῶ γιὰ νὰ ζῆσω κ' ἐγὼ εὐτυχῆς. — Ὅμοιὰ! ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ εὐρωμ κ' ἐσῆνα μίαν Λινέττα, εἰδ' ἄλλως μνεῖαι καλλίτερα ἀνυπατόδους, ἀγαπητὴ μου.

Με καταδικάζεις λοιπὸν εἰς αἰώνια μοναξιά; — Ὁχι! δαὶ ἀνεκράσεν ἡ νεαρὰ γυνή, θὰ σὰς εὐρωμ μίαν πού νὰ μοῦ μοιάξῃ καὶ καθὼς θὰ τὴν διαλέξωμ ὁ τρεῖς μαζὺ, θὰ προσπαθήσωμ νὰ εἶνε λιγάνι πού φρονίμην ἀπὸ μέ

ΤΑ ΚΑΛΑΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΚΑΛΤΣΟΔΕΤΑ

«Καλέ μου, Ήμερα—σού πήγε τάχα καθόλου στο νου;— γιορταζώ τα γενεθλιά μου κι όμως δεν μ' άνοιξε καθόλου να κυτιάσω ποιόν χρόνο κλεινω' ή πρώτη μου σκέψις ήταν να βρω πόσα χρόνια πέρασαν απ' την ημέρα που πρω τογνοιστήκαμ. Τρία ολοκληρα χρόνια, καλέ μου! Είλε αναγκη να βοηθήσω τη μνήμη σου; Θεταις σε μεγαλη σενοχωρια την παρονησική μου συστολή, επιμένοντας να σου εξομολογηθώ σ' αυτό το γράμμα όλα όσα ξυρωεις, όλα όσα δεν ξυρωεις ίσως πια, άχαριστε! από τότε που η σκληρα μοιρα θέλησε να χωρισθώμ. Ας εινε, σήμερα δεν μπορώ να σου άρωμώ τίποτα, γιατί δεν εινε μόνον ή ημέρα των γενεθλιων μου, εινε και των γενεθλιων της άγάπης μας ή επέτειος, ή ημέρα της... καλτσοδέτας. Θυμάσαι;»

«Ήσουν είκοσι χρονών κι ήμουν μόλις δεκαεπτά. Οι γονεις μου μ' έστειλαν από την έπαρχια εδω στην Αθήνα για τας σπουδεις μου. Ή θεια μου με ανέλαβεν υπό την προστασία της. Στο σαλόνι της που έδεξε το τόσο κυριε και τόσοι κυριους πρωτακουσα την λέξι «Αγάπη». Καί την έπροφερα τόσο γλυκά, ώστε κατάλαβα πως κι ή Αγάπη πολύ γλυκεια θα ήταν. Ήμουν μικρή, άποηραυτη, ξένιασστη, μα και πολύ περιεργη. Ήθελα να μάθω κι έγω την Αγάπη κι από τότε, κάνοντας την άδιαφορη, κρυφάκουγα παντα σαν καταβαρυνα πως μιλούν γι' αυτήν. Έκει ή γνώρια και σένα. Και με το ευγενικό πρόσχημα—τόσο λίγο ειλκιμενες όμως, όμολόγησος—τόσο μοιάζαμε τόσο ώστε σου ήμουν σαν μικρότερη αδελφουλα, συμφοηήσαμε να παίζουμε μαζί. Από τότε κάθε μερα ό κήπος της θειας μου άντηγούσε από τα γέλια μας και τα ξεφωνητά μας. Μιά ημέρα, καθώς έτρεχαμε, μου έπεσε ή καλτσοδέτα. Του δεξίου ή του άριστερου ποδιού; Δεν σου το λέω για να βασανιστή; λιγάκι να το θυμηθής, καλέ! Γύρισα άμέσως να την πιάσω, μα με ειλες προλαβή. «Δος μου την» σου είπα. «Ελα να την πάρης» μ' άποκρίθηκες, κι ειλες σταθή κάτω απ' τον δροσον ενωι μιας άνθιμουνης νταρτζιάς. Ή νταρτζιά πεντοβούσε, κι ό γλυκος ζεφυρος έδρωσε στο χώνια άπαλό νυφιατικο κρηβατάκι με τους 'λευκούς άνθους της, και δεν άφηνε σε ήσυχα τη φουστίτσια μου, ό παιχιδιάρης. Μά ήθελα την έπιστηρξ καλτσοδέτα μου και σου έξαναετα: «δός μου την». Τρέμαζε όταν σ' άκουσα να μ' άπαντας: «δεν θα σου την δώσω παρ'ι μαζί με την ζωή μου». «Α, καλέ μου! Μα έγω δεν ήθελα καθόλου να θυσιάσης την όμορφη ζωή σου εδω και για μένα, κι ήρθα σιμά να σου το ειπώ. Έστω—μου ειλες—σου την δίνω υπό τον όρον όμως να την βάλω με τα χώνια μου έκει που εινε ή θεος της». Το δέχθη και μαζί καθισμένη πάνω στα περσικα κλαδιά που έτριζα σαν να με προειδοποιουσαν περί του κινουνού. Άργότερα έννοησα την προειδοποίησή των. Ειλες γονατισει κοντά μου και τα χώνια σου έπαπάλευαν πιά τη γάμπα μου που ζητούσε τες περιποιήσεις σου. Με μια θελτικη γκαλιαντερί έέντωσες την καλτσά μου. Δεν ήθελες ν' άφήσες κυμια ζαρωματιά κι' εξακολουθούσες να την τεζαρις με ύπομονη που έμοιαζε με παρατεταμένο φιλημα. Όταν έφθασες στο γόνατο, είπα: «Α, κυρίε μου, πολύ προχωρείς». Κι' έπρόεينا ένωμένα τα δύο μου χώνια για να σ' αποθήσω. Έπιασες τα χώνια μου και να σου σε λίγο τα χελή σου απ' τα χώνια μου πήδησαν στα δικά μου τα χελή όμως τα χώνια μου, τ' όμολογώ, έξεπάλισσαν περισόδοτερο από τα χελή μου' γιατί έννόησα εκείνη τη στιγμή ότι ήταν ό έρωος που έρχόταν προς έμένα, έμενα που κι' έγω είχα πάει λιγάκι προς αυτόν! Φριδικά τώρα όπως έφριμνούσα και την γλυκεια εκείνη στιγμή. Την καλτσοδέτα μου δεν μου την έδωκεσ ποτέ. Α! καλέ μου, πως θα ήθελα να ήμουν κι' αυτή τη στιγμή κοντά σου για να σου την ζητήσω πάλι και παλι να σε βοηθήσω να μην πιολάρης, όπως και τότε, να την βάλης στη θεο της!... Όταν χωριστήκαμε, εκείνη την πρώτη ημέρα της άγαπης μας, κατακόκκινου και σαν ντροπισμένοι, θυμηθήκα δει άκουσα τη θεια μου που έλεγε μια φορά: «Μια καλτσοδέτα δεν χάνεται ποτέ μόνη!» Και τότε μόνον έννοησα τι ήθελα να πη ή καλή μου θεια. Δεν μου ειλες πέρει μόνον την καλτσοδέτα. Όμως κι' έγω σου είχα πάρει κάτι: την καρδιά. Εινε ή μόνη μου παρηγοριά.

Πολλά φιλά Αθηνάις

ΠΑΡΗΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΩΡΑ ΘΑΥΡΕΩΣ

Είλε ή άδερφή μας:— Σιγοβρέχει μια πικρα στην καρδιά μου νοιώθω ένα χέρι να μου δέη άπόριε κόμπο την καρδιά μου και δεν κρατά τα δάκρυά μου, Ανώνετ' Αστέρη των βοσκών μέσ στον ύγρο οδωρόν την πλάσ ανάσασ τους κρατούν τα δέντρα στο βουνό, μου πνίγει την καρδιά βαριά σά γάρθου μυρωδιά κι' άνιλαλει μέσα στής μνήμη μου τα βάθια παλιός σκοπος για κάποια μάτια που φιλονυχίζουσαν και μέσα στο ψυχάλομα φρεσάδες άρμενίζουσαν

Κι' είπα:— Άδερφή μας, μάς βαρύνει ή όμα της θλίψεως που μάς θρέφει μόνον με άνάμωσες παλιές' μά τένετρο που άρχίζαμε ξυπνοι κι' εδώναμε ύπνομενοι ποιάς θα το ξαναπή στην ώρα των ώρων που κρένει. μ' άρχαίς παρηγοριές;

Κι' είλε ή άδερφή μας:— Πες να ποδμς τους πόνοος που πορούμ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΡΚΟΜΑΝΩΝ

Απ' τα λενάκι και φεγγοβόλα στήθη των παθόντων, τα τραγιά σαν άσολι τρείς φορές βαμμένο και στρογγυλά σαν κοιλίες μαρμαρινες που δεχόντουσ λατρινός μυρωδιές, πιο καλα έχουμε το λαμπρόκημα των σπαθιών μας ποδμς τρείς φορές βαμμένα τον αίμα και των άσολιδων μας των στρογγυλιών τ' αουταροβόλημα.

Από τα μεταξένα μαλλιά, τα κόκκινα σαν κόκκινα άνωμωνα, απ' τα μαλλιά τα μεταξένα και μαύρα σαν κόκκινα σφουτά, απ' τα μαλλία που ξανοιγουν την νύχτα ή τη χαραγη στο κερτά κελιο έχουμε τη σημαία μας, όταν άνομιση στής μάχης, τη σημαία μας ποδμς φκιαγμένη από τριχες χυσιές ή μαύρες, τριχες απ' τους υδρες των θυμωμένων αιτών μας.

Από τη γυνή γυναικεια μέση που λιγάκι στο σφιζιμο ιδρωμένη κι' άρρηταει κάτω απ' την κοκκινη φωλιά των φιλιών, πότερο άγαπαις της θωρακισμένες με χρυσάρι και μ' άσημ φοράδες μας που δεν λιγάνε ποτε και δεν άρρηζουσαν παρ'ι μόνον όταν ιδούν το άνδρώπινο αίμα να τρεχη ποτάμι αίμα κι' άριστο στής μάχης.

(Μεταφράσεις Δημ. Γεν.)

ΕΛΑ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΕ,

Ελα πολυαγαπημένε μου! Το μέισο από τα έδωμα, τα οροφια κι' όλογλυκα φιλακια που μουδωικες σημεμα την αυγή, πιο απ' το φράκι τη του αντισμένου κήπου μου εινε άκομη νοια οσά χελιη μου, που ή κοχες τους διφουνο, διφουνο και γι' άλλα, άπεικωια και γλυκοστάλακια φιλακι!

Ελα αγαπη μου! μέσο στο φαρφουρένιο άνθουάκι μου στεκει άκομη όλοροσο και φουντωτο, καμαρωτο μεσα σεμ καιπαράσινά του φυλλα, το μυρωδάτο τριανταφυλλο ποδμςφες με τα χώνια σου και μουδωικες' μαζί με την παραγγελια: «φιλιάζε το, αγαπη μου»' δεν θα μαρτυρή αυτό το τριανταφυλλο ποτέ, γιατί θα το ποιεή ή άδυνατη οροσία που σταλάζει άπο την υπερκόσμια λυτρενα που αισθάνεται για σένα ολοκληρη ή ύλαφής μου.

Ναι το θυμάμια, πολυαγαπημεν μου, και περιμένω με την υερμυλια που αισθάνεται το άνοσο όταν πεψη επανω του ή δροσιά της ανοιξατικης αήγυνας και περιμένω με την λαχτωμα που ρουφά το ξεραμένο χώνια το εύχαριστο νερακι του μεσημεριανού ποσίματος, να ειλής να με σφιζής πάλι με λαχτάρα μέσα στη συναιτή, μα και ήν τοση τρυφερή σου άγκάλη, για να ποιεισ το συμρολικό τριαντάφυλλο.—Ελα πολυαγαπητέ μου Δουκία Λάρα

Νέρονν δει:

Βρίσκει κανείς πάντα στον έαυτο του εκείνο που ό άλλοι προσπαθών να του κρύψου, και βρίσκει στους άλλους εκείνο που κρύβει από τον ίδιο τον έαυτο του. Ή γυναίκα την ήμεραν που δεν είδα τον έραστήν της την θεωρεί χαμένην γι' αυτήν, ό άνδρας την θεωρεί χαμένην για τον έρωτα μένον.

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ

XXIV.— Ήκ. Μ. Χρόση προς τον κ. Κ. Γεωργίου Φίλε μου 15 Απριλιού 19...

Ασφαλώς θα παρενοήσατε το χθεσινό μου γράμμα. Μολοντι κανησθε δει δεν έχετε τον συνηθη έγωισμόν των άνδρών, είμαι έν τούτοις βεβαία διε έφαντάσθητε πως το γράμμα μου ύπέκρυπτε ζηλοτυπία και θα ειλπατε χαμνηλιών με έπερηφαινειαν. Δάβολο ή μικροδία έξήλεψε. Αν και άρνειται να ορβη την φλόγα μου έν τούτοις δεν έδχαριστείται όμως ν' άκούη πως την έσβουσε μά άλλη. Τι περιεργό πλάσμα ποτέ ή ή γυναίκα!... Μοφ φαίνεται πως οσά άκούω...

Αισιόν όχι, φίλε μου, είσθε άπατημένος. Δεν μου το ύπαγόρευσε ή ζήλια το γράμμα εκείνο που οσά εφάνη ξηρόν και ψυχρόν, άλλα λόγιο άλλοι πολύ σοφωότεροι. Πρώτον με προσέβαλε και με έπειραξεν άρκετά ή ιδέα ότι μία εξ επαγγέλματος κοκκίτα οσά ένθιμους έμ... και έφθάσατε μέχρι τοσ σημείου να την άποκαλέσατε «Μαντελαίνα οσά!»... εις τας έρωτικας οσά περιπέτειες... Δεύτερον εξ αυτού του έπεισοδιού έκρινε διε δεν είσθε ό σοβάρος έλιος που έφαντάσθηκα. Μα δεν σίαπτεσθε, άγαπητέ μου, τους κινδύνους ή που διατοχίει κανείς όταν φρέσαι με τόσην έλαρρότητα;... Περλερον να μην είσθε εις θέαν να το έννοήσετε και να περιμένετε να οσά το ειπώ έγώ.

Δάβολο! μά δεν έσολογιόθητε τοδλάχιστον την καίμηνη την Αλίκη που έχει τόσην έμπιστοσύνην εις εοσά! Έχετε το δικαίωμα νομίζετε να την εκθέτετε εις τέτοιους κινδύνους; Έπειτα εύρίσκει πως την ύποβιβάζετε πολύ και εινε άδικον!

Τρέμω όταν συλλογίζομαι τας συνεπειας που δύναιται να έχη αυτή ή έλαρρότης οσά!.. Και τρέμω διότι δυστυχώς γνωρίζω λίγα πράγματα από έναν άνδράδελφόν μου λατρόν ό όποιοσ διενθίγει έν ει δίκον νοσοκομειον... Έπεισοδιών μίαν φοράν μίαν άδουσαν έπον πλήθος δυστυχών πλασιάτων ύπέφρον και έκτοτε τρέμω. Ήμωρείτε λοιπόν να είσθε βέβαιος διε δεν ήτο διδούλο ζηλοτυπία αυτή που με άνάγκασε να οσά γράνω με τόσην νρηγορητα, άλλα μόνον ό φόβος του κινδύνου...

Και τώρα θέλετε να μάθετε πως έπίεσσα άγώ εκείνη τη βραδεία; Πίνοντας χαμνηλι με τον Έρωτικό και κουβεντιόζοντας πολυ φρονιμα... Μάλιστα, άγαπητέ μου, γιατί ό καυμένος ειχε γρηπνη και έκασοθόσσα να τον πείσο διε έπρεπε να μείνη φρόνιμος... Έτσι έξαπλώθημεν ό καθένας εις μίαν πολυδύνα και έστυμωμένη οσάν καλο φίλο. Ή συνομιλία αυτή θα ήταν άμωροσ αν δεν ένθυμούνη οσά και φρονικά έκανα τη σύγκριση... Α! δεν οσά το έχω ειπώ ποτέ, άλλα όταν είμεθα μαζί μου φαίνεται πως αιδωαι πετοιν, τόσοσ ειλε σήντοι!

Δι' αυτούς δλους τους λόγους θα έλατιώσω την διοριαν που οσά θωρια χθες και θα ίδωθήμεν πολύ γρηγορώτερα από τας 15 ημέρας, διότι δεν έννοω να στερήσω τον έαυτο μου αυτής της ευχαριστήσεως.

Πως οσά φαίνεται, δεν είμαι πολύ καλή να οσά το γράφο αυτό; Ήδού ή διαφορά άν ήμην έρωμένη οσάς δεν θα οσά ώμωλον ποτέ κατά τούτοτον τρόπον. Όχι βέβαια, διότι θα το έπαίρατε πολύ επάνω οσάς, ένθ τώρα που είσθε μόνον φίλος μου μπορώ να οσά άνογιο την καρδιά μου. Ό έρωδρας κρατεί κάπως τα προσώμιατα άπέναντι της γυναικός ή όποία δεν τοσ παρεδόθη, με την ιδέα να έπιτύχη εκείνο που επιδιώκει.

Και τώρα οσάς άφήνω, φίλε μου, και ώρεβουόρα μεθαύρον εις τας 4 1/2 ή 5... καλλίτερα εις τας 6 εις τον σταθμόν Φαίλου! Άθρον θα... άλλα καλλίτερα να μη οσάς ειπω είκοσι και γονιάζετε πάλιν. Με πολλήν φιλιαν Μαντελαίνα

ΓΕΛΑΣΤΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ

Κάτ' απ' τα πεικρα που κερροιν πάντα ζωή καινούργια και τα πουλάκια μας μεδούν με γοορνά τραγουδία. Κάτ' απ' τα πεικρα μουσική είν' ή ζωή, χρυσή μου, όταν μου δίνας το φιλι που σβίνει στην ψυχή μου.

Κι' όταν ροδωπερίζου Μ' άφίνας κι' άγκαλιόζω τα μεσταμένα στήθη σου τότε ζωήν άλλάδω και γίνουμ' ένα λούλουδο κορτά ο' ένα λουλούδι και γίνουμ' ένας άγγελος με σένα τ' άγγελουδία... Αθήνα Ε. Α. Μαρτίου

Ήδανικου ένσάρκωσις

Ή μεσημβρία της 28 Μαΐου 1893 εδρε τον Μιχαήλ Μιμηκόν καθήμενον εις το καφενειον του Ζαχαράτου. Ό καιρός ήτο γλυκος, τραπεζακία ειλόν παραταγθή κατά μήκος του προς την πλατείαν Συντάγματος πεζοδρομίου και εις έν εξ αυτών, το τελευταιον του άνω τμηματος του πεζοδρομίου, εκάθητο ό ιεαρός Άσκληπιάδης, τελειόφοιτος άκόμη τότε της Ιατρικής, άναμέναν τους φίλους του. Ειλαν συνηθισει κάθε μεσημβριαν, μόλις έταλειώνεν εκαστος την έργασιαν του, να συναντώνται εκεί διά να πάρουν το δρεκτικόν των. Συνωμιλούσαν επ' όλιγον, άντήλλασσον διαξφισιμούς ευφρογιών και, όταν ή τακτική των όμα του φαγητού έφθανεν, έχωρίζοντο δίδοντες ραντεβού διά την έσπεραν.

Άλλ' ή ώρα ήτο μισή μετά μεσημβριαν και κανείς άκόμη δεν ειχε φανή. Τούτο άλλος τε δεν συνέβαλε πώτην φοραν. Ό καθεις ειλε τας όσχολιας του, υπάρχουν δε και άσχολια άπόροτιο. Όποσδήποτε ό Μιμηκος δεν έδοκίμαξεν άκόμη τους γυμνούς της όρέξεως να τον βιάζον. Άλλ' άντι να κάθεται εκεί μόλις έφρόσον οι φίλοι του δεν έπρόκειτο να έλθουν πλέον αυτήν την ώρα, έπροτίμησε να κάμη ένα μικρόν περιπάτον υπό τα δροσώβλα δέντρα της λεωφοριου Κηφισιάς. Προς άνω την διηύθυνση βραδέος τα βήματά του ό Μιμηκος και μετ' όλιγον εβράδινεν επί του δεξιού της πεζοδρομίου προχωρών προς την σύσκον λεωφοριου Ήρώδου του Άττικου.

Άλλ' όταν ειλες φθάσει ακριβώς πρό της όποθιάς εισόδου των παλαιών Άνακτορων, ήναγκάσθη ν' ανακόμην το βήμα του, δια ν' άφήρη έλευσθέναν την έδοον εις μίαν νεάν ελασχομένην εκείνην την στιγμήν.

Πολύκις έχει συμβη εις δλους μας, όταν βαδίζοντες βλεπομεν άλλον εξ άντιθέτου ερχόμενον, να διαστάζωμεν επ' όλιγον περί της διενθύνσεως την όποιαν θα λάβομεν κατα την στιγμήν της διασταυρώσεως. Το ίδιο ειλες συμβη εις τον Μιμηκόν. Εδίστασεν επί μίαν στιγμήν, καθώς έπρόκειτο να διασταυρωθή με την εισερχομένην εις τα Άνακτορα νεάν, άλλ' έσταματήσεν άρκετά έγκαίρια και έκαμην έν βήμα προς τ' άριστερά, με διακριτικότητα, ώστε ν' άφήρη έλευσθέναν την εισοδόν της.

Ή νέα του προσέβλεψε με βλέμμα οιονει ευχαριστίας διά την ευγενικήν του στάσιν, εισηλθε και έπροχώρησεν εις το έσωτερικόν του προαυλιου.

Άλλά μαγήτην ειλες το βλέμμα της εκείνο και έκράτασες καθηλωμένον εις το σημείον όπου εστάθη τον Μιμηκόν και μη δυνάμενον να προχωρήση; Παρηκολούθει δια των όφθαλμών του την νεάν προχωρούσαν με κυματιστόν, μεγαλοερεπές βάδιον και ένόμιζεν διε ώραματίζετο. Εκείνη έφθασεν εις την μικράν όπισθιαν πόρταν του Παλατιου, έσχεψε κατά το ήμισυ την κεφαλήν και, άπου έφριμην έν άόμη βλέμμα ή προς αυτόν ή προς τον δρόμον άουαφόρος—δεν κωλύθησ να διακρινη καλά—εισηλθεν. Ή θύρα έκλεισθη όπισθεν της και ό νέος έχασε την όπασίαν του.

Άλλ' ήτο άδιακρισία να στέκεται εκεί άκίηντος. Το άντελήθη έγκαίριας. Ειλεν όμως ληρομισίει έν το μεταδύ τον περιπάτον του και έπέστρεψεν επί τα ίδια βήματά του, καταθευθόμενος και πάλιν προς την πλατείαν του Συντάγματος. Και οι όφθαλμοί του έταστικοι, ως υπό την έπηρεϊαν άκόμη του δραματισμού, διηρογιόντο εύρεις. Ποια ήτο ή νέα εκείνη;

Πρώτην φοράν την έβλεπε. Πρηγνησώσα βεβαίως όχι. Τας ειλεν ιδή πολλοκις εκ του συγγυς και τας ένγόρηξ. Διά να ελοερχεται όμως με τόσην φυσικότητα και χωρίς ούδεάίαν παρεμπόδιον εις τα Άνάκτορα, δεν ήτο δυνατόν παρ'α να εινε Παλατιανη. Ήτο Έλληνίς άρα ή; Έντελώς άπίθανον. Άπεναντίας οι έξαιρετικώς ξανθόχρυσοι βόστρυχοι της κόμης της, οι όποιοι έξέφερον εδω κι' εκεί κάτω από το καπέλλο της, και ή ραδινη, λευκή και άφράτη επιδερμεις του προσώπου της κάτω από την όποϊαν έσφραζε το αίμα, ή δλη έν γένει φυσιογνωμία της προείδω ξενικόν όρίζοντα, κατεδύλου την εκ Βορρά καταγωγήν της.

Ήτο θωρία άναμφισβήτητος. Ή θωριότης όμως ευδοκίμει υπό των γλυκύν Άττικόν ήλιον και ώριας ειλεν ιδή πολλας ό Μιμηκος. Διαιτ' καμια εξ αυτών δεν του έκαμε την έντιπώσιν, την όποιαν του έπροξένησεν αυτό; Διαιτ' το βλέμμα της ειχε σαγήνην, την όποιαν ό Μιμηκος δεν ύποπτετο να υπάρχη εις βλεμμα γυναικός; Και όμως το βλέμμα εκείνο δεν του ήτο

έντελώς άγνωστον. Βαδίζον μηχανικώς, έβασιζιζε τον νου του να ένθυμηθή ήμπως την ειλεν ιδή, την ειλε γνωρίζη καποτε. Άλλά ματαίως εκοπιάζεν. Έν έργηγορσει ούδέποτε ειλεν άντικρούσει τους φυσικούς εκείνους όφθαλμούς: τους ειλεν όμως άντικρούσει εις τας όνειροπολήσεις του όταν έντηνίξει τον γλαυκόν ούραγόν.

Όταν ή καρδιά των νέων όργη, ή φαντασία των εργάταις. Και εις τας όνειροπολήσεις των διαμορφουται όλιγον κατ' όλιγον, άσυναίσθητος ένα ιδανικόν. Εινε το ιδανικόν της τελείας, όπως την φαντάζεται καθεις Γουγκός, του τελειου, όπως τον φαντάζεται κάθε νέα, Άνδρος. Το ιδεώδες αυτό πλάσμα της φαντασίας μας συμπληρουται μικρόν κατά μικρόν εις όλας του τας λεπτομερειας, διαγράφεται σαφέστερον ή ιδανική μορφή την όποιαν θαπειει διασκόψη ή σκέψις μας, άποβάτει ό σκοπός του βίου μας, καθίσταται ή αναμενομένη Παράκλητος περιμένουμε πάντοτε να την συναντήσωμεν εις τον δρόμον διά να την αναγορίσωμεν, την ένθυμούμεθα με νοσταλγίαν ένθ ούδέποτε την έχομε γνωρίσει και όταν τέλος την άντικρούσωμεν δια πώτην φοράν εις την ζωήν μας, νομίζομεν ότι την ένγορήσαμεν από πολλού, άφ' ότου ειλόμεν το φώς της ημέρας.

Ή Παράκλητος αυτή εινε εκείνη ή όποια έντέπνευσεν εις τον ποιητή των ε' Ανθέων τοσ

ΜΑΙΡΗ ΒΕΜΠΕΡ

(Σκίτσον εξ έφημεριδός της εποχής εκείνης)

Κακούσ' ένα τον άριστοσηματικώτερον ποιημάτων του, το καταλήγον με τους στίχους: ... Διαβατικιά μου ώρια, που ξαφνικά στοβλέμμα σου έαυνοειωσα, για πέ μου άλλω πιά μόνο θα σε ιδώ σε κάποια ζωή νέα; Άλλω! πολύ μακρὰ από δω! άργά! κι' ίσοσ! [ποτέ μου!]

Γιατι ποιάς έξέρι αν πουθερά θέλω πιά σ' άνταρώσω, ό σένα που θ' άγάπαγα! κι' ό σίνου τόχες τούδω!

Εύτυχης όστις συναντι εις τον δρόμον του βίου του το ιδανικόν του ένσαρκωμένον! Άλλά και ό Μιχαήλ ειλες συναντήσει το ιδανικόν του εις τη ξανθήν Τευτονιδος το πρόσωπον, έν έν τοσούτφ δεν έφρατεον καθόλου να ειλε εύτυχής. Έξ άντιθέτου κατάδηλον ήτο ότι έπασχεν. Ευρέθη εις την ολιάν του κειμένη εις την πλατείαν του Θησειου, χωρίς να έννοση ποτε εφθασεν. Οι όλοιοι του τον έπεριμεναν εις το τραπέσι. Ειλες βραδύνει κάπως και αυτό δεν συνέβαλε συγνά. Ή οικογένεια Μιμηκος, άρχαία άθηναϊκή οικογένεια, ήτο ποτισμένη και έξ με τα παλαιά, καλά και άγνά έλληνικά έθιμα. Ό πατήρ, συνταγματάρχη; άπόστρετος, σεβαστός ήδη γέροντ' ή μήτηρ ευγενής δέσπονα άρχοντικης οικογενείας; ό μεγαλύτερος υίός των ύπολογαός του μηχανικού και ό νεώτερος ό Μιχαήλ, άπακόμειοι, δμονοήτες, δεν εκάθητο να γευματίσουν ή να δειπνήσουν άν ειλειεν εις έξ αυτών, δι' αυτό ήσαν όλοι τακτικοι εις την ώρα των' μόνον εις έλειπεν από έτους ήδη, άλλ' αυτών ειλεν παύσει να τον άναμένουν πλέον, διότι ειλεν άναχωρήσει διά το ταξίδιον εκ του όποιοσ ούδέποτε επανέγεται. Ήτο ό μικρότερος βλαστός της οικογενείας, ό Γεωργιάδης, όστις ειλεν αυτοκτονήσει πρό δύο έτους δια λόγους φιλοτιμίας, διά μίαν αυστηράν επίπληξιν του διδασκαλου του. Εις τας φλέβας της οικογενείας αυτής, με την αυστηράν ήθικην και τας άκάμπτους συντηρητικας άρχας, έφρεν αλια ευγενείας, αμα υπατριδών, μη άνεχόμενον προσβολάς και υπεινωσεις, πρόσφορον εις ήρωικας και ευγενείς θυσίας. Αυτό δ' άπετέλεσε την πρώτην άφορμήν της συμφορξ ήτις μετά δεκάμηνον περίπου έμελλε να πλήξη τον άρχοντικόν τούτον οίκον των Άθηνών.

Ήρωσ άνικατε!

Άλλά καιρός εινε να παρακολούθωμεν πάλιν εκ του συγγυς τον Μιχαήλ κατά τας

πρώτας κρισίμους στιγμάς και τους πρώτους της καρδιάς του βιαίους παλμούς. Άφου άπέφραξε, δίχως όδεξιν, δίχως να έχη άντιλήψιν τι έφραξε, άπεσώρηθ όπως συνήθως εις το δωμάτιόν του.

Δέν εκάθησε, κατεκρημνίσθη, κατέρρευσεν επί ενός καθίσματος. Και ένδαρρόνον τον έαυτον του, προσπαθών να καταπίξη την ταραχήν, ήν δεν ήδύνατο οδδ' άπεπειράτο να εξηγήση, ήνοιξε έν λατρικόν βιβλίον της έπιστήμης του δια να μελετήση. Ήτο δε άνάγκη να μελετήση διότι έντός όλιγου έπρόκειτο να δώση εξετάσεις διά το δίπλωμά του.

Άλλ' έσταθη άδύνατον. Όσον και άν έβίαζε τον έαυτον του, δεν κατάδύθηκε να συγκεντρώση την προσοχήν του. Τα γράμματα έχωροπήθον κάτω από τα βλέμμάτου του ως μικροσκοπικοί κόκκινου δαιμόνης καρχάδες και όταν παροξολισμένως άνήγειρε τα βλέμματα του άντικρούσε δύο φουετια, πολύ φουετινά μάτια να τον άτενίζου.

Ήσαν τα μάτια της νεας Γερμανίδος, τα όποια έσελάγιζον ως φωτοβόλοιο παρηγορη φάροι εις το μαυρόν στερόμα της ταραχής του. Και εκλείνε το βιβλίον, εκλείνε και τα μάτια του και εβράδινε την κεφαλήν του εις τας παλάμας του, διά να επαναλάβη μετ' όλιγον την μελέτην και να την διακόψη εκ νέου.

Εις την ψυχολογικην αίσθη καταστασιν τον εδρεν ό φίλος του Κλέαρχος Άνδρόφ, όταν, άπροειδοπητως όπως συνήθως, εισηλθεν εις το δωμάτιόν του. Ό Κλέαρχος ήτο γείτονα και παιδικος φίλος του Μιχαήλ, συμπαθήτης και κατόπισν συμφορητής του. Ήσαν σχεδόν άχώοιστοι. Δέν ύπήρχε μουσικόν του ένός δια τον άλλον, δεν ύπήρχε θλίψις ή χαρά, την όποιαν να μη δοκιμάζου άμφοτεροι.

Την έποχην εκείνην μάλιστα, οτε ήτοιμάζοντο και οι δύο διά τας εξετάσεις των, ό Κλέαρχος μετέβαινε εις το ιδιαιτερον δωμάτιον του φίλου του και έμελέταν όμοσ. Ειλόν άποφρασίει να το πάρουν με άριστά το δίπλωμά των. Ούτω και εκείνο το άπόγευμα. Ό Κλέαρχος εισηλθε κι' έχαίρετος χαριεσ και φαιδρός όπως πάντοτε τον φίλου του.

Άλλ' ό Μιμηκος δεν άπήνησεν ειμή με μίαν κατάφραση της εφωλή.

Πώς δεν εδ βρήκα το μεσημέρι εις του Ζαχαράτου; ήρώτησεν ό Κλέαρχος.

Ναι, ύπήρξεν ή άπάντησις του άφηρημένου Μιχαήλ.

Άηλαδι τι ναί; έρωτά και πάλιν άπορών ό Κλέαρχος. Τι θέλεις να πής;

Ναι... δηλαδή ότι... ότι έπηγα...άλλά...

Άρρησα λιγάκι μ' έφηνες. Καλά, δε ειλες' δεν μου λές θα πάμε αύριο στην παρτά;

ήρώτησεν ό Κλέαρχος έννοσών την τελετή ή όποια θα ένίγεται επί τη έπετειφ της πτόσεως της Κωνσταντινουπόλεως.

Άλλά δεν ήλθες, άπεκρήθη ό Μιχαήλ όσάν να ήκολούθει κάποιαν μακρηνήν σκέψη, διά την όποιαν έφοβητο μη του διαφύγη.

Γειά σου Γιάννη—κοινικά σπέρνον, άνέκραξεν ό Κλέαρχος εκκλητικος πλέον εκ της άσυναρτησίας των άπαντησεων του φίλου του. Μα δεν μου λές τι ειλες σήμερα, Μιχαλάκη;

Τι έχω; άπήνησεν ως ήχώ.

Βυθ' άδελφέ, θα μου πής τι έπαθες σήμερα ή όχι; Έξω φρεσών ειλαι!...

Ό Κλέαρχος ειλεν ύπόψει την φωνήν άτυπομένην πλέον να λάβη μίαν σωστήν άπάντησιν από τον φίλου του, και τότε μόνον ό Μιχαήλ έφάνη άνανήφρον από τους βαθείς συλλογισμούς του.

Εί... τι έχω; έπανηρώτησε.

Ναι, τι έχεις σ' έρωτά.

Κι' έγω την ιδίαν έρώτησιν σου κάμνω...

Μιχαλάκη, τι σημαίνουν όλα αυτά; με τρομάζεις. Μήπως ειλαι άρρωστος;

Ίσως, άλλα ψυχικάς...

Μιλείς σαν βαρεία έρωτοκαυτημημένος, υπέλαβεν εις φαιδρόν τονόν ό Κλέαρχος διά να διασκεδάση την μελαγχολίαν του φίλου του.

Μπά; έτσι μιλούν οι έρωτοκαυτημηνοί; ώστε;...

Όστε; τι ώστε; Μήπως σου ήλθε και σένα κανένα έρωτικόν κτύπημα κεραυνοβόλου;

Θα παρεκάλουν τον Θεόν να μη μου συμβαίη αυτό.

Γιατι; Μήπως ειλε κακό πράγμα ό έρωος; —Τό προσοσθημά μου λέγει ναί. Θυμάσαι τι σου έλεγα προχθές ακριβώς που έουξητούσαμε επ' αυτού;

Τι; Όσι ό έρωος θα έφερε διά τον θάνατον; Και ή φράσις αυτή άπετέλεσε τον πρόλογον του μεγάλου έρωτικού δράματος του όποιοσ ό Μιχαήλ Μιμηκος έπρόκειτο ν' άναδειχθή ό ήρωος και το έτερον των όνομάτων ταυτοχρόνως. (Άκολούθει!)

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Ο κ. Μωραϊτίνης τους έφαγε φέτος τους έν επιθεωρησεογραφίε συναδέλφους του. Έργασθείς συντόμως άσον πολύ σπανίως συνηθίζει άνερίβασε πρώτος τό νέον Πανόραμά του. Είνε και ό συγγραφέυς γνωστός και ή φήμη τής επιθεωρησεώσ του ή όποία κάθε χρόνον κρατεί τό πρόγραμμα του θεάτρου πολύ πέραν τής θερνής; σαίξιν, ώστε να μη χροειζείται καμία κρίσις. Έκεινο πού χαρακτηρίζει κυρίως τό «Πανόραμα του 1920» είνε σπιράδα, δροσιά, άθηναικό άλάτι. Και δέν άντέχω είνε τόν περασμόν να παραθέσω μερικά άπό τά πεταχτά κι' έξυπνα τραγουδάκια του.

Ίδου π. χ. μία παρωδία τής γνωστής κατ'ονέττας «Αυτός είνε ό Έρωσ, γεννιέται με μία ματιά» κλπ.

Παντρεύτηκα ό δυστυχής και πήρα μία κομψή τσακίνα ζωντοχιέρα μ'άπό τό πρώτο βράδυ πού την πήρα άρχισαμε άμέσως τόν κανγα. Μία μέρα πού εθήμεσε και πάλι μου πέταξε ένα χονδρό μπουναλί και μουσπασε δνή πιάτα στό κεφάλι και μία κατσαρόλα με αυγά.

Αυτός είνε ό Έρωσ άγάπες κι' άγκαλιές με τά φιλιά άρχίζει και περατοβται με τίς καρεκλιές.

Ό Έρωσ είνε ένα παραμυθι φνιρόνει τσοππ παντού σάν κολοκυθι χτυπούνε βιαστικά Βερθέρου στήθη καμμία φορά δέ τρώε και σαγονιά. Κι'όί δύο μέχοι τάφου άγαπούνε, μαλλιοτραφιόνται, τρώγονται, λυσοούνε και όταν ή κυριόε τούς άνοιχτούνε εδρλοκειε μέσα κόσμο και ντουριά

Αυτός είνε ό Έρωσ δέν βρισκει λογασιμόν έμφαινεις μέσα στην καρδιά της και τά τινάζεις άπό τόν συνωστισμόν.

Και εφέτος ό παλαιόπρωχος Τίμος τά έχει με τούς νεοπλούτους. Του έχουν καθήσει στομάχι, όπως όλο του κόσμου άλλως τε, και τούς σατιρίζει άμειλίχτως «Αυίητος: είνε ή σκηνη τών νεοπλούτων ό ότοιοι μπαίνουν είνε τά καταστήματα έπιμένοντες και καλά ν' άγοράσουν ό,τι ακριβώτερον ύπάρχει. Περίλαμβάνει δέ είνε τήν σάτυρον του και τής κουκλες τών νεοπλούτων. έν τών όποίων ή μία λέ,ει :

Και ό μπαμπάς και ή μαμά αυγά πουλοβσαν και δαδι κι'άπό τ'αυγά—κάναν παγά άπ'τό πολλή ασοχροκερθι. Κι'έτσι κι'εγώ είνε τό κονάκ άντι να γλίφω την τσανάκ πηγαίνω τόγα σιά σουπέ κι'είμαι Παριουή πουπέ.

Πολύ πολύ εύμορφη είνε και ή σκηνη τής Τράτας. Οι Χιώτες φαραδες λένε τό εξής «τραβοδιν»:

Είμαστεν οι φαραδες στ'άτρογιόλιν τό καλόν χαζέουμεν τό φράν όπού πηδούιν στό καλόν. Πάνομεν άχιβάδες και καλόγνωμες πολλήν ποδμοιάζουιν τηνκοπέλλαν πούταθέλειν και ένμυλειν. Μία'στό ηγιόν ή μαριδες όλο τρέχουν και πηδούν έν βράζουιν άγναν διόλου, έν μιλουίν έν τραβοδούν. Τό ή σουπιάν βουλιάζειν, τό μελάνιν χίνεται, εφημεριδαν βράζειν και στό νερόν μιάντρούπαν γίνεται. Τό στειδιν με δίγως λέξιν θά κολλήση άμα σε δη μέτην κορίσταν μοιάζει πού κολλάει καιέν τραβοδουει. Έν έχειν πιά άλάτιν τό νερόν ξεγύρισκν κάποιος πού γράφει δράμα πίνηγκεν και ξαρομβρισην.

Ακούστε δέ και πός τραγου'εί τόν πόνον του ένας χαρτοπαίκτη :

Ξεννητόσα κάθε βράδυ κι'ήμουν πρώτος στην άγάπη σου καλέ, στην άγάπη ερχόμουν οότος κι'όλο τέρτος στό βαλέ. Κι'έτσι έπαθα στόν έρωτα μία φέστα, θά τό πώ δέν είν' νεροπή έπηγα όλα μου τά ρέστα κι'έμεινα ταπί, Μία φορά στό μπακαρά ήρθα κοντά σου ήτανε πρωτοχρονια, έβούτηξα μες στην καρδιά σου και έβγαλα...έννιά.

Πάλιν καλά πού χάριν τής δημοικαταληξίας δέν έβγήκανε ντουζίνα οι έρασταί ! Δια τόν κόπον τής άντιγραφής (τόν όποτον δέν έπληρώθηκα ούτε μ' ένα τζαμπιτζιόκο ει.οιήριον). Π. Ναλός

ΕΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ήγουν όμιλίες επίκαρροι)

Είνε μίκοσθε τσικαμβικός, ήγουν χαμίνιος πιτσιρικός τό όποτον άνήλεξ παιδίον ύσλιζών έποδήματα και τά τοιάπτο και σωνασκών λουσθρος ένθάπτα μοι έσχίρωσε μίαν δολειαν πολλά περίπυστον και πενταθλιαν τό όποτον δήθεν άσθειον έκλαβούε με όσει Βδελόπουλον

τό παιγνιόδες και πονηρούν έμβαγασόπουλον ήλθεν ύπούλωσ και δοκησιόφως έξ νότων περιπατόν ακροθιγώσ και άνεπ κρότον ίνα μοι έλεξή τά έμβακαλιεράκια τής βελαδόσμοι και περιπαιξη είνε άχθος τής καμβουλόσ μοι. Έγωγε γούν παρών κάβον τόν έπτράπελον γαιτψ έτυπον μίαν σθεναρόν καλπαζάν [βριάν όπού τψ έλαβεν ό διάβολος τόν μβαυβάν και άχτονο άπιού: βοώνδος κεκραγόνδος και λέγονδος : «Άη κυρ-δάσκαλε». Οίμοι τόν τλήμων χροίε άτάσθαλε ! τό όποτον

τά παιδιά παίξει μετá τών γερατειών.

Ό Άγναθ'άγγελος

Του Βλάμη τα καμώματα ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΗΣ!

Χρόνια κατέγορασε έν' ό κόσμος, για να ξερή, ρε Μανιώ πολύφερον, και ποτέ σου μπέσσα να μην του δώρης. Όλοι τους παστρω κά κουμάσα είνε κι' όντα σου λένε την καλημέρα, τό χέρι τους γραμμή στό ποροπολί πάλι, περι φέ' τά λιανά σου—ι' έννόησε: τί θέλω να σου πώ, ρε εϋ ήγμένη; Έ, ρε κόσμε ύρι, από πένανσ θάν τώβρισκες, άς δψεται μονάχα ό Παντακρόταρας πού δέ με διώρισε άκόμα γενικό νεοβρόναγα Γή, Άρη και περιχώρα, νάν τήνε περάσω από ειδικό δικαστήριο όλη την άνθροπότη. Να δουλεύη ό κόσμος σά ρωλόι, τάξη, ασφάλεια. άναπαράδιά και γκρίνια από Περαία μέ'οι Ταμτούμ πού φυτράνουιν οι μαϊουδες. Ουδέ ή γής να κωνιέται, ούδε κομητή; χάλει: να περναί, ούδε ή ρεσινα να φτάνη μία κι' όγδόντα—νομίζω; Φτήγεια, κουψότη, και στερεότη σ' όλη την οικουμένη, να καταργηθούνε ή φυλακές και νάν τό λέν οι κουκοι στα βουνα κι' ή πέριδους στα πλάγια—σου κουβεντιάζω ώ μορφα, ρε ευγενές γκόμενα; Έγώ, για να ξεέρης, πάντοτε βαγγέλιό τά λέω, ρε χουσορημόνη. Άλλά σουτα—άς ύφεται !

Ό Βλάμησ

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Μεταξοσκόληκα. Ένταύθα. — Αι συστάσεις περί προσοχής, σάς βεβαιώ, κύριέ μου, δέν εχρειάζοντο καθόλου. Είνε συνηθισμένος ό τυπος σας και διόλου δυσκολοξεσκέπαστος. Πρώτα πρώτα είσθε δραστήριος, διότι ό χαρακτήρ σας είνε ζωηρός, έχει κάποιαν όρμηγν. Δέν είσθε από τους πολύ θετικους έκείνους χαρακτήρας οι όποιοι προχωρούν μεθοδικώς, στερεώς και έμβαθύνουν είνε τό κάθε τι. Άνακατευσθε είνε όλα, διότι θέλετε να έχετε άπ' όλα μιάν ιδέα, χωρίς να τα κατέχετε καλά. Τό μυαλό σας είνε ευκίνητον, είσθε άποφασιστικός, συγχωρείτε ευκόλα τόν έαυτόν σας και δέν πολυκοιτίζεσθε διά τας άσστηγές αρχάς. Εϋθύμος συνηθας και εϊρων. Θί έπιτύχεσ είνε τήν ζωήν. Βλέπετε πόσον ευαγγελική είνε ή άπάντησίς μου; Δύο Δέλα τα Τ. Τ. 907. — Τό μυαλό σας είνε πηγμένο, δηλαδή έχετε άρκετήν κρίσιν. Ό χαρακτήρ σας δέν είνε παράφορος, είνε μάλλον έπιφυλακτικός. Λογικεύεσθε, θέλετε να βρισκετε μίαν εξήγησιν δι' όλα είσθε σοβαρός νέος. Συναφή προς αυτό είνε ή φιλοτιμία σας, ή όση χροειάζεσθε όσκις εγωισμοϋ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίκω μ' ε' λ' μ' Τάειδς τα, ούρη, κινώργια λ'μουκουντουράκια άπ' βήξαν τόρα κοντά για νάχ' ού κόσους λιανά μαθές; Δέν τάειδς: άμ λού, κακό γάσωρ' δέ γλιέ'ς Ιτούτα, άπ' είνι πέντι κι στα δίνου πάσα προϋ για κουλασό, κι θά Ιδής: τά λ'μουκουντουράκια! Στραβουμάρα κι πουλλη ζουή ντέ, άν'ε

τά στραβά σ' ν' άφουκραστή: περι τινους πρόκετι. Τώρα, ούρε παρτσακλό, άπ' ακρίβ'νι οδλα τά πάντα, ακρίβ'νιν κι' οι δικάρις Έκατό δικάρις άπ' είνι δέκα δραχμοϋλιεσ πάνι μι του ζύ' νιά ούκά κι' σήμιρι νιά ούκά χάλκουμα άξίξ' δέκα κι τρεις μι του σ'μάθαιου δραχμίες. Κι' έτο' οι κατακαυμένις οι χουντρες π'λιώντι μι τ'ν ούκά, σάν κι νάνι σαπούν' για τ'ς νερουχϋτις, κι δέ βρέσκουντι π'θινά κι π'θινά στ'ν άγουρά. Για δαύτου του λ'πόν του Κρά:ουν είνι να κόψ' χάρτ'νις δικάρις, κι' έβγαλι κάτ' κούσ'κα λ'μουκουντουρούδια άπ' πασίν'νι πέντι δικάρις. Ουδ'ίξ'νι όμοις τ' άφ'λοτ'μα σάν τ'ς μιγά'ες λ'μουκουντορ'ς, τ'ς δραχμίες κι γιλίετι νιά χαροϋλμ ού πάσα ν'ένασ χ'στιανός τ' Θιοϋ κι τ'ς Παναίας. Κι γώ προϋψέ τ'ν έπαθα μι δαϋτα σάν άρχάμματους χουργιάτ'ς ποδεμι. Είχα έναν κι μουνάκ'βον διφραγκέα στ'ν τσέπη μ'. Πασίνου ν' άγουράσου ένα ζιβιγώρ' σκαλτσούνια για να ξικαλουκιργιάσου μαθές, νιάμ'σν δραχμή εϊχαν. Δίνου του διφραγκου κι' άντι για πέντι δικάρις ρέστα μ' δίν'νι ένα άπ' αυτίν' τ' διαουλουμουνέδα άπ' τ'ν πέρασα για φράγκου. Άλάθου έκανι, έ, δέν π'ράξ' τά λάθ' γι'ι τ'ς άνθρωπ'ς είνι' εϊπα μι νοϋ μ' κι τσιπώνου τ' δραχμή τάχα μ' κι τόυ σκιάου οϋλουταχός. Σάν ήρθαν έτο' αίσίουσ τά ποάματα άς πάλι να φάμι κι κána καλό φαί' εϊπα. Ρουβουλόου κατá τ'ν νέα άγουρά, μπαίνου σ' ένα μαγεργιό κι τ'ν πιτσώνου τ'ν παραδαραέν' μέχοι π'ν' όνοίξ' ή ούόρεξ'. Για τά περιτέροϋ, άς είν' καλά του συσιντιου. Έφαγα, π' λιές, μ'νια γίγαντις γιανχι, ένα κουμμάτ' ψουμι κι ένα πουτ'ράκ' ρεσ'νούλα του όλουιν όμοϋ λιεπτά Ιννιήντα «Αφήνου κι νιά δικάρα μπουρμπουόρ τ' γκαρσόν' κι μ' λιέει κι μοισί' εϊπα. Βρουντουλουγάου' ερχιτι οϋ γκαρσόν'ς.

- Πάρι, τ' λίου, κι νιά δικάρα θ'κή σ', κι τ' δίνου του λ'μουκουντόρου.
- Μοϋ κατεβάνεισ κι' άλλα σαράντα.
- Τί λιές, ούρε χλιεμπονιασμένου; χουγιάζου. Δέ σ' φτάν' νιά δραχμή;
- Δέν είνε δραχμή κύριος, είνε πενηνταράκι. Κόροϋν νιάουσι μοϋθι γιατι δέν εϊχα μ'εϊδι τσακισμέν' δικάρα άλλ' στ'ν τσέπη μ'.
- Να μι σ'μαπάθας κι δέν του ματακάνου, ούρε π'δί μ' τ' λίου. Τ'ν πέραγα για δραχμή.
- Μι σ'μαπάθις, ήθιλι όμοις κι τά λιεφά τ' οϋ διάουλουσ, τ'ς τέσσεσις δικάρις τ'ς λειψές.
- Ούρε, καλό μ', ούδε μονόλιεφτο δέ θά νάβ'ς άπανουθίό μου, τί να σ' κάμου; Έρου ένα σουγιά κουλουκουράν', κι νιά τσατσαροϋλα. Θέε να σ' άφήκου γι' άμανάτ'.
- Τί νάν τά κίν' π'ν δέν άξ'ζαν νιά πιντάρα ! Τέλουσ εϊδα κι' άπούειδα όσου να γλυτώσου άπ' τά νύχια τ' κι φεύγου κι' άκόμα φεύγου, ούρη καφουπερδίκω μ'. Κι' τόρα όντες μ' δίν'νι λ'μουκουντόρου τούν κ'τάου μι του κιάλ' π' λιέει οϋ λόγους, για να μην τ' ματαπάθου τ'ν παληοϋ'λειά.

Τοϋ α κι υένου Μήτρουσ Κουρ'νόγαλουσ

και ή άγάπη σας πρό; τές εύμορφιές τής ζωής. Εϋγενή αιθήματα. Καρδιάν υπό Πέτρον. Τ. Τ. 925. — Εσϋρετε άρκετά τόν κόσμο, κι' είσθε μάλιστα του κόσμου άνθρωπος' σάς άρέσουν ή συναναστροφές με κοριτσόπουλα, ή κοίξερι, ό χορός' παίξετε και όργανον και, να σάς πώ, ή συντροφία σας είνε άρκετά ευχάριστος, διότι και έξυπνα εϋθόμος έϋχρε να είσθε και πρό παντός διακριτικός, φιλόφρον. Όμως, παρ' όλα αυτά, ή ιδεολογία σας είνε καθυστερημένη' είσθε ύπερβολικά ρωμαντικός και έλάτιστα θετικιστής. Ένώ ή έτοχη σας άπαιτεί και τοϋτο ποιείν, κάκεινο μη άφιέναι. Η Γραφολόγος